

Шта то имају Јевреји и Јермени а ми Срби немамо

Ђорђе Бојанић

21.04.2021.

Ближи се 22. април, када се у Србији обележава Дан сећања на жртве холокауста, геноцида и других жртава фашизма у Другом светском рату.

За разлику од нас Јевреји и Јермени имају место окупљања, док ми место свог окупљања и сабрања немамо, зашто??

Право значење геноцида над Србима углавном разумеју Срби у БиХ, Далмацији, Лици, Кордуну, Банији, Срему...

Могуће да је наш проблем у Србији у томе што и данас нисмо спознали и схватили геноцид који су доживели наши Срби ван данашњих граница Србије.

Foto: In4s

Као да у такав злочин, таквих размера не можемо да поверујемо, свакако за то велику кривицу сноси комунистички режим и утицај Ватикана и „црвена петокрака“ на наше „мудре“ политичаре и „слуђен“ народ од 1945. год.

Ни свет није признао геноцид над Србима као и над Јерменима.

Геноцид над Српским народом није признао ни Ватикан, већина у Хрватској као и њихова црква је за канонизацију Алојзија Степинца.

Док се ми овде сукобљавамо око броја жртава и о томе мудрујемо... уместо да се окупимо и ујединимо и створимо оно што деценијама нисмо имали, Маузолеј за наше Српско сабрање.

Ми Срби немамо ни назив за свој геноцид као што имају Јевреји (Холокауст), Роми (Порајмос) или Јермена за 1915. год.

Изгледа да неке одговара да се и наш геноцид спроводи кроз јеврејски Холокауст, ми морамо да учимо баш од ових народа, који су се на најбољи начин одужили свом народу који је страдао у геноциду.

За нас Србе срамно је да маузолеј нисмо већ саградили. Угледајмо се на Јевреје и Јермене који са посвећеношћу чувају од заборава своје жртве.

Срамно је да нисмо још смогли снаге да изгласамо у скупштини резолуције о геноциду НДХ над Србима, Јеврејима и Ромима током Другог светског рата.

Ми Срби морамо да ставимо наш сопствени геноцид који је извршен над нашим народом као приоритет, исто онако како то раде Јевреји и Јермени.

Можда зато ми и данас немамо то што Јермени и Јевреји имају.

Јад Вашем

Јевреји имају Јад Вашем. О погрому Јевреја зна цео свет, о ономе што се дешавало у Јасеновцу не зна скоро нико. Одговорност је наша. Цео свет зна за њихов геноцид широких размера. Они су успели да упознају цео свет са својим страдањем.
О њиховом злочину Срби знају више него о сопственом.

А шта то Јермени имају, а већина нас и не зна, можда има и разлог, што не знамо? Па ни њихов геноцид није признао свет, као ни наш. Можда о томе мало знамо зато што су и они православне вере.

Али Јермени свој геноцид вешто преносе са колена на колена, док се ми овде споримо и око броја жртава.

Ево што и ми треба да се угледамо на Јермене као и на Јевреје.

Спомен комплекс геноцида над Јерменима је званични спомен комплекс посвећен жртвама геноцида над Јерменима, изграђен 1967. године на брду Цицернакаберд у Јеревану.

Сваке године 24. априла — на **Дан сећања геноцида над Јерменима**, хиљаде Јермена окупља се у спомен комплексу како би одали почаст жртвама геноцида. Људи који се окупљају на Цицернакаберду полажу свеже цвеће из поштовања према људима који су погинули током спровођења геноцида.

А где се ми Срби окупљамо?

Током година, велики број јерменских политичара, уметника, музичара, спортиста, као и верских личности посетио је спомен комплекс.

У централном делу комплекса гори „вечна ватра“.

Зашто је то тешко да имамо и ми Срби?

И наши уџбеници из историје скромно пишу о нашем страдалаштву, као да нас је срамота или имамо проблем да не повредимо свог вековног целата.

Више пута сам писао о томе, о Меморијалним центру за све Српске жртве геноцида.

Писаћу и подсећаћу и даље, све док не схватимо да је то од националног значаја за нас Србе, и да без тога нам нема духовног и трезвеног бољитка. Покренуо сам и петицију МЕМОРИЈАЛНИ ЦЕНТАР СВИМ СРПСКИМ ЖРТВАМА, али изгледа да нас Србе то много не погађа, зато смо и ту где и јесмо.

Јасеновац, где је страдало више од 700.000 људи, мора бити порука и опомена генерацијама које стасају да се зло које се десило у овом времену више ником и никад не понови.

Шта нас то кочи? Новац за изградњу сигурно НЕ. Било би ту великих донација.

ПРОБЛЕМ ЈЕ И ШТО СЕ ВАПАЈ ЗА МАУЗОЛЕЈ НЕ ЧУЈЕ НИ ОД НАРОДА СРПСКОГ. Е, СРБИ МОЈИ!

Најбоље би било да кренемо сви ми из струке са питањем а шта смо ми урадили да ова истина изађе на видело и уђе у уџбенике?

Мислим да по овом питању не сме бити подела... бар да се ујединимо око наших **жртава које нисмо успели за више од седам деценија ни да попишемо**, немамо ни Меморијални центар за те жртве геноцида... то је страшно за све нас.

Потребно нам је јединство... у супротном лоше ће бити по нас!

Има наде, свакако је доста боље него што је било, коначно се почело јавно расправљати и причати о геноциду хрвата над Србима.

Колико нам је само снаге и деценија било потребно да снимимо филм о Јасеновцу?

Приредио, Ђорђе Бојанић, проф. историје и главни уредник сајта Српска историја